

hverken dette eller den Virksomhed, der i Forslagets § 5, 2det Stykke, er paalagt Retten, gaar ud over, hvad der passende kunde overlades Postkontoret imod at oppebære det i § 7 bestemte Gebyr, vil man formentlig uden nogen Betænkelighed kunne lade Sagsøgeren gaa Retskontoret forbi og indlevere Stævningen direkte til Postvæsenet. For at simplificere hele Forholdet vilde det maaske dog være rigtigst at begrænse Indstævning gennem Postvæsenet til de Tilfælde, hvor Stævningen udtoges gennem en Sagfører — hvad jo i øvrigt saa godt som altid finder Sted —, idet man derigennem vilde have en ikke ringe Garanti for, at Konvolutten og Afleveringsbeviset blev rigtigt udfyldt, ligesom den Omstændighed, at den for Indstævnte bestemte Genpart selvfølgelig i saa Fald skulde være bekræftet af Sagføreren, indeholdt en ikke uvigtig Garanti for, at der ikke var Uoverensstemmelser mellem Genpart og Original.

Ved den her skitserede Forandring i Lovforslagets Regler vilde man opnaa, at Sagsøgeren fik langt større Fordel af at vælge Indstævning gennem Postvæsenet, idet man derved undgaar den betydelige Forsinkelse og de mange Vanskeligheder i forskellig Retning, som bliver en uundgaaelig Følge af, at Retskontoret skydes ind som Mellemed mellem Sagsøgeren og Postvæsenet.

Vil man bibeholde Bestemmelsen i § 4, *bør der i hvert Fald gives Regler* angaaende den Hurtighed, hvormed Retskontoret skal ekspedere Stævningerne.

Det er en Selvfølge, at Afleveringsbeviset — i det i § 6, 3die Stykke, omhandlede Tilfælde tillige med Brevet — af Postvæsenet burde tilbagesendes direkte til Sagsøgerens Sagfører, hvis man forandrer § 4 i Overensstemmelse med det her udtalte Ønske, men selv om dette ikke skulde blive Tilfældet, synes det alligevel at være et unødvendigt Omsvøb, at de paagældende Dokumenter fra Postvæsenet skal gaa tilbage til Retskontoret og først gennem dette returneres Sagsøgeren. I denne Forbindelse bør maaske i øvrigt gøres opmærksom paa, at der ikke i § 6, 2det Stykke, — o: naar Afleveringen er lykkedes — er givet nogen Forskrift om, at Afleveringsbeviset skal tilbagesendes Sagsøgeren, hvilket imidlertid synes at være hensigtsmæssigst, for at han saa vidt muligt i Tide kan overbevise sig om, at Afleveringen er sket i Overensstemmelse med de for Forkyndelsen givne Forskrifter.

Den i § 11 givne Regel om en Genoptagelse af Sagen begrundes i Motiverne ved, at de nye Forkyndelsesregler kan tænkes at medføre mindre Sikkerhed for, at Stævninger virkelig kommer til Indstævntes Kundskab, og at der derfor er Anledning til allerede nu at indføre en Forskrift i Lighed med Retsplejelovens §§ 364 og 365. Denne Begrundelse vilde imidlertid gøre det naturligt at begrænse Bestemmelsen til de Tilfælde, hvor Indstævnte vil gøre gældende, at Grunden til hans Udeblivelse *ved Sagens Inkamination* var den, at han ikke var blevet stævnet paa lovlig Maade, og det videre Omfang, der er givet i Forslagets § 11, synes ogsaa for saa vidt i sig selv betænkeligt, som der derved aabnes en chikanøs domfældt særlig let Adgang til at forsinke Domhaveren i hans Retsnydelse.

Til at modarbejde den Fare, der i den angivne Retning altid vil være forbundet med Adgangen til Sagens Genoptagelse, vilde det formentlig være hensigtsmæssigere kun at give en ganske kort Frist f. Eks. af et Par Uger, men paa den anden Side først lade denne Frist løbe fra det Øjeblik, da Dommen blev forkyndt (jfr. den tyske Civilprozesordning § 339), eller da domfældte paa anden Maade, f. Eks. ved en Arrestforretning, fik Kundskab om Dommen. Derigennem vilde Domhaveren ved Dommens Forkyndelse kunne sikre sig imod, at der hengik alt for lang Tid, inden Spørgsmaalet blev rejst, og der vilde paa den anden Side skabes en langt mere effektiv Garanti for, at domfældte overhovedet var blevet bekendt med Sagen. I samme Retning vilde det ogsaa være af Betydning, at det paalagdes domfældte altid at tilsvare Sagens Omkostninger, saafremt Begæringen om Genoptagelse afvistes, hvorhos der muligvis ogsaa burde gives Domstolene Adgang til efter Omstændighederne at idømme ham Mulkt for unødigt Trætte.

Endelig taler maaske ogsaa en Del for, at Bestemmelsen om Genoptagelse udvides til ogsaa at gælde for Citanten, hvis det under Genoptagelsen gaar ham paa samme Maade, som det i sin Tid er gaaet domfældte.